

Адреналина, Кокаина и Среднощната героиня, помисли си жената. Сбирщина идиоти, засмя се тя. Проснати като черва, от стена до стена. Добродушко обаче – Добродушко си имаше някои предимства, трябваше да му се признае. И дори Мърморко не беше съвсем безполезен – особено във ваната, където можеше да задържа дъха си под водата повече от всеки друг в групата – стига да си получаваеше бялото навреме. И сините хапченца.

От друга страна, тя не харесваше особено тази нова склонност у себе си – да бъде снизходителна, да оставя хората да правят каквото си искат всеки път когато вятърът натрупа малко бял прах. Тя погледна към другия край на стаята, където Свенливка – гола като новородено, както и всички останали – се беше размазала на сивия диван, усукваше кичур от русата си коса разсеяно между пръстите си и гледаше невяждащо пред себе си. Видът на малките ѝ гладки гърди запали светкавично пламъче желание у жената – недостатъчно жарко, за да предизвика действие, но достатъчно, за да предизвика удоволствие. Тя се отърси от тази мисъл – засега – и нави на стегната сламка старата, но все още приятно шумоляща банкнота от хиляда долара, която пазеше специално за тази цел. После пъкна единия край в дясната си ноздра, опря другия в началото на линията, която току-що беше наре-

дила на нефритената масичка за кафе, и я изтупа наведнъж. Бялото беше от личния ѝ резерв, а не от личния бакпулвер, който винаги носеха тези тъпащи.

– Някой те търси – измърмори Мърморко, докато влизаше от кухнята.

– Заета съм – отговори тя.

– Аха – каза той и сви рамене. – Като гледам, всички са заети. Виждали ли си ми боксерките?

Мърморко ѝ подхвърли телефона. Тя го улови във въздуха и каза „ало“. После се изправи и със задоволство установи, че вече се намира на две линии разстояние от неудобния момент, в който все още би се чудела къде са собствените ѝ дрехи или какво мисли някой друг за това, че е гола.

– Кой се обажда? Откъде имаш този номер?

Тя се заслуша и намръщено погледна Мърморко.

– Мога да ти кажа, че двамата с нея ще си поговорим специално по този въпрос още утре. – Жената отново се намръщи на Мърморко, който се обърна и се отдалечи към спалните. – За какво става въпрос, Кокал?

Другите я гледаха. Тя излезе на верандата, затвори плъзгащата врата зад себе си и отбеляза липсата на звезди на небето. Въздухът навън беше влажен, неспокоен и зареден с напрежение.

Жената погледна към дърветата, а после надолу, към неясните светлини на града.

– Ще ти струва повече от това, Кокал – каза тя. – Но те слушам.

И казваше истината – това беше нейният занаят и тя беше добра в него. Жената прехвърли телефона на другото си ухо и отново вдигна очи към небето.

– Нека да бъде час и половина – каза тя. – Знаеш ли къде е моят офис?

Тя погледна навътре през стъклената врата към

своите приятелчета, послуша още малко гласа от другата страна на линията, каза „добре“ и затвори телефона. Не знаеше, че решението, което беше взела току-що, наред с други неща щеше да означава и че няма да доживее да види края на приближаващата буря.

ΠΡΑΞΗ!!!

1

Доктор Дебора Сърач Голд умря на кръста под ледения дъжд, смесен със суграшица, през една нощ в края на октомври на последната ми година в „Три“. Това вероятно не беше най-лошото нещо, което ѝ се беше случило през този ден, но определено беше подготвяно в продължение на повече от две десетилетия и няма никакво съмнение, че животът на много хора можеше да бъде спасен, ако тогава някой тук знаеше за него. Колко от тях в действителност заслужаваха да бъдат спасени, е съвсем друг въпрос, на който аз не мога да отговоря.

Около час преди да се обадят, се бях изправил да се протегна до моя прозорец на третия етаж, който гледаше към Броуд Стрийт. Годината бързо отиваше към своя край и въпреки че времето до вчера беше почти меко, през нощта зимата беше пристигнала под формата на посинял от студ северен вятър, бръснещ с озоновото си острие. Фронтът вече ни беше отминал и дъждът се сипеше отвесно, а аз гледах цветните чадъри, които се полюшваха по тротоарите, опитвах се да си спомня кой филм на „Дисни“ ми напомнят и се чудех защо денят изглежда още по-мрачен, а не по-светъл от тях.

Няколко гълъба, кацнали на перваза под прозореца, се накокошиниха до размерите на яребици и безстрашно ме загледаха с клоунските си очи. Три етажа под тях мокрите червени тухли на улицата изглеждаха необичайно чисти въпреки фасовете и разнообразните мръ-

сотии, които бавно се носеха в канавките. Беше октомври на границата между трите щата, а моят прозорец беше като мембрана между две противоположни реалности: там навън наближаваше Денят на благодарността, а по петите го следваше Коледа; тук вътре небето беше от жужащи луминесцентни лампи, които никога не угасваха, а празниците просто не съществуваха.

Това тук е „Три“ – квадрат със страна от една пресечка на дължина, висок четири етажа, сив като цвета на лунната повърхност, – където винаги мирише на боров дезинфектант и неприятности, а в устата остава слаб, но неизличим вкус на опърлен памук. Ако някой можеше да го изгори до основи, като запали матраците и затворническите униформи в килиите на четвъртия етаж, от „Три“ отдавна щеше да е останал само един кошмарен спомен. Самата конструкция на сградата стене от болка, когато повее източният вятър, а хората казват, че прилича на украинското посолство в Гъзобръкистан. Наричаме я „Три“, но сградата е известна и с други имена – официалното ѝ название е Трищатски комплекс за обществена безопасност, в заглавията на вестниците е ТКОБ, някои от чиновниците и надзирателите я наричат „Такобата“, а други – „Вълшебната планина“. Подчинените на окръжния прокурор, секретарите от съдебната канцелария и полицейските служители, които отговарят за изпитателните срокове и пускането под гаранция, са натъпкани в стаите под южните фризове на сградата, където се събират птиците, така че я наричат „Града на гълъбите“, когато са в добре възпитана компания, или „Града на курешките“, когато са сами.

Но сградата е уникална – стъпила на територията на три щата едновременно, дом на три отделни полицейски управления, които съжителстват на третия етаж с изглед към Брод Стрийт и витрините на магазините от

времето преди Голямата депресия, които бавно отиват по дяволите, и тъмните железопътни депа отвъд тях, останали още от ерата на парните локомотиви. От моя прозорец се вижда североизточният ъгъл на щата Тексас, около стотина акра от щата Арканзас и ако се погледне под точно определен ъгъл, едно тънко резенче от щата Луизиана. За хората, които са склонни да откриват символично значение в сградите, никак не е трудно да възприемат специално тази като наблюдателна кула.

Върнах се на бюрото си. Закъснях с предаването на три поредни отчета за тримесечието и цял куп полицейски доклади и включих компютъра. Вместо служебния сайт на монитора се появи шахматната партия, която бях започнал още вчера, но след това бях забравил. Чух стъпки зад гърба си, обърнах се и видях Дани Райдаут, който критично оглеждаше ситуацията на монитора. Приличаше на каубой, какъвто си беше и в действителност – полупрофесионален бикоборец с гръден кош и ръце, които приличаха на речни камъни, събрани в червената му риза „Ренглер“. Прекарваше всяка свободна минута на открито, с каубойска шапка, така че цветът на кожата на лицето му плавно преминаваше от мъртвешко бяло на челото до нещо като прегорял махагон на челюстта и врата. Той продължи да разглежда дъската през рамото ми. Реших да опитам с един ход, преди да изключи играта, хванах мишката и преместих курсора върху пешката пред топа от страната на царицата.

– По-добре не го прави, шефе – каза той.

Обърнах се да го погледна.

– Това ли ме съветва Червеният ездач? – отговорих му аз. – И какво да направя тогава?

– Размени офицерите.

– Не знаех, че играеш шах.

– През последната година в гимназията бях председател на шахматния клуб.

Бях се научил да играя – или поне бях разбрал как се местят фигурите – горе-долу по същото време от живота си, в безкрайните часове на занималнята в гимназията „Генерал Бракстън Браг“. Дори да бяхме имали клуб по шах, със сигурност нямаше да ме изберат за председател. В крайна сметка все пак бях станал достатъчно добър, за да печеля повечето партии – освен когато срещу мен играеше нашият треньор по футбол Алонсо Бъбнър, по прякор „Единайсетата Божя заповед“ („Не губи мача“). Човекът се справяше по-добре със задачата да ме направи офанзивно крило, отколкото шахматист.

Треньорът вярваше, че ключът към всяка победа се крие в спринта с топката на футболното игрище и в конете на шахматната дъска. Спринтът с топката ми се струваше съвсем логичен, но конете ми създаваха големи главоболия. Атаката с тях е косвена – комбинация от едно и две квадратчета под прав ъгъл във всяка възможна посока – и не може да бъде блокирана с фигурите, които стоят на пътя им. Но да знам това правило не беше същото като да умея да мисля с четири-пет хода на коня напред, а точно толкова му трябваша на човек, за да се изправи срещу тренер Бъб.

Точно в този момент изведнъж видях със съвършена яснота образа на игрището в гимназията в окръг Рейнс, където играех футбол в отбора на тренер Бъб, погледнах от средата на последния ред седалки в сектора за гости. Стадионът беше ярко осветен, но съвсем пуст и притихнал. Докато го гледах, идеално насложен върху шахматното поле на монитора на компютъра ми, светлините започнаха бързо да угасват една след друга. Всяка оставяше неразгадаема следа, твърде мимолетна и бледа, за да се регистрира от ретината ми, така че вместо

това по някакъв начин се отпечатваха направо в мозъка ми. После започнаха да угасват и светлините извън стадиона, като вълна от мрак, която се спускаше към хоризонта във всички посоки. Светът след нея оставаше потънал в студена, беззвездна пустош, по-дълбока и черна от нощта.

Колкото и да беше наситен, този образ беше нетраен и се разтвори почти мигновено, като ме остави вторачен в шахматната дъска зад него. Още от дете имах нещо, което баба ми наричаше „късовидство“. Беше нещо повече от обикновена интуиция, но се проявяваше твърде рядко, непредсказуемо и почти неизменно беше прекалено слабо, за да се определи като истинско ясно-видство, от което да има някаква полза, така че просто го приемах като знак от съдбата и продължавах. Както обикновено, и този път нямах никаква представа какво означава видението. Поседях още малко, като разсъждавах по този въпрос и чаках сърцебиенето ми да намалее. Не ми хрумваше нищо.

Вместо това си спомних, че както обикновено напоследък, и тази сутрин бях пропуснал закуската, и започнах да се чудя дали между нивото на кръвната захар и развинтеното въображение има някаква връзка. Намерих няколко сравнително новички банкноти по един долар в щипката си и се отправих към стаята за почивка. Вътре нямаше никого, така че я прекосих и застанах до прозореца, за да погледам дъжда от друг ъгъл. Сякаш беше започнало да вали по-силно и макар че не чувах нищо през дебелото двойно стъкло, реално си представих как усещам миризмата на дъжда. Два факта, които по някаква необяснима причина ми се сториха странни и злокобни.

Натиснах копчетата за две шоколадчета, налях си кафе в чаша от стиропор и отворих един брой на „Газет“, който някой беше оставил на една от малките

пластмасови масички до стената. Във вестника не ме очакваха никакви изненади: всичко живо подкрепяше предложението за нов център за лечение на наркомани и въвеждането им обратно в обществото, стига да не се случваше в техния квартал; командосите на Евангелистката църква се бяха разпенили срещу сексуалното образование и изучаването на „Хъкълбери Фин“ в гимназията; политиците от Луизиана се опитваха да докопат процент от бюджета на новата магистрала. Имаше и специален ретроспективен материал по случай десет години от неразкритото изнасилване и убийство на Джой Доун Тероун, загинала на единайсет години, който преливаше в изброяване на всички неразкрити убийства и изчезвания на момичета и млади жени в тази част на щата през последните трийсет години. Сгънах вестника и го хвърлих в другия край на масата.

В този момент видението с игрището в гимназията „Браг“ се върна отново, като този път се насложи единствено върху фона на стаята за почивка. Беше по-настойтелно, като документален запис на нещо, което се е случило наистина. Сега трибуните и игрището вече не бяха тъмни, а се тресяха от живот, светлина и шум под студения сив рев на дъжда, който се изливаше над целия окръг и заплашваше да издави мажоретките, духовите оркестри и крясъците, аплодисментите, свирките и тропетите от трибуните, които не отслабяха от първия съдийски сигнал до края на играта. Беше големият мач от празненствата, които се организираха от гимназията за срещите на випуска; игрището вече се беше превърнало в стотина метра изровена кал и мокри чимове; от изхода на този мач зависеха регионалната титла и единственият ни шанс за титлата на щата. Времето ни изтичаше. Бяхме застанали в неравен кръг и от нас капеше вода и пот. Очите на всички ни бяха приковани в номер 16, куотърбека Елдрю Кливланд Дазброу, който с

брутални усилия успяваше да се задържи на крака и с гордо вдигната глава въпреки двете пукнати ребра, които щяха да се видят на рентгеновите снимки след края на мача.

– Пас „Червена кука“? – изръмжа той през стиснатите си зъби.

Джони Трамел току-що беше дотичал от страничната линия, за да ни предаде тренинговите указания за тактиката в следващото разиграване.

– Ти бързаш ли се? – добави невярващо Даз.

Джони, най-добрият ми приятел в гимназията „Браг“, беше фокусник. В есенното представление на театралния кръжок беше изиграл ролята на Доктор Магьосник, а аз го бях виждал да кара всякакви неща да се появяват и изчезват по желание – монетите от колекциите си, топки за голф и дори, в един незабравим случай, един жив хамстер, който първо беше изчезнал, но после някак си беше успял да се измъкне от джоба на самото му и беше пропълзял в деколтето на пуловера на Джейни Кокран. Но колкото и да беше бърз и ловък, дори Джони никога нямаше да успее да направи този фокус – не и в тези условия, не и срещу скоростта, с която се отличаваха дефанзивното крило на другия отбор. „Ястребите“ ни водеха със седем точки, а до края на мача оставаха две минути и половина. Това щеше да бъде единственият ни шанс да ги обърнем. Джони нещастно поклати глава.

Но търпението на Даз вече се беше изчерпало.

– Добре тогава – каза той. – Слушайте ме внимателно, лесбийки такива. Говори по-висша сила, която ви казва, че малкият Джони всъщност е казал „Финт надясно двайсет и две“, и точно това ще изиграем срещу тези меки пишки.

Той ми намигна и се наведе встрани, за да се изплюе през протектора на лицето си. Видях как се сви от болка

и оголи зъби от това движение, но се стегна и плесна с ръце, за да разтури кръга. И после, докато заставаше зад центъра, направи същото, което винаги правеше, когато се наложи – изпрати болката си в някакво друго измерение и се преобрази в неконтузна версия на самия себе си. Единствената следа от страданието остана кръвта по ръцете му.

Когато съдията даде сигнал за началото на разиграването, аз финтирах наляво към страничната линия, докато Джони профуча покрай мен, за да посрещне противниковия играч, който покриваше Даз. В същото време Даз се отдръпна назад от линията, притиснал топката до хълбока си, все едно всеки момент щеше да я изпрати напред. Аз се втурнах напред през дясната половина на полето в мига, в който Даз прехвърли топката над рамото ми с безупречен пас. Когато я улових, вече бях на двайсет метра навътре в полето на противника, недостижим за защитниците, и няколко секунди по-късно отбелязах тъчдаун, с който стопихме преднината на „Ястребите“ до една точка. В следващото разиграване рискувахме с опит за две точки и ги спечелихме – този път с по-проста тактика, при която съотборниците ми блокираха пътя на защитника срещу мен, за да ми позволят да го преодоляя, а аз се изстрелях напред с цялата сила, на която бях способен. Вече водехме с една точка.

Играта беше подновена от центъра на игрището и нашият отбор успя да изпрати топката чак в дъното на тяхното поле въпреки проливния дъжд, така че „Ястребите“ нямаха никакви шансове да се върнат в мача. Четири безнадеждни разигравания по-късно с тях беше свършено. Даз успя да клекне на едно коляно, за да приеме поздравленията на публиката, и регионалната титла беше наша.

Всички треньори смятаха, че ако успее да се предпа-

зи от контузии, Даз със сигурност ще спечели спортна стипендия от голям университет и вероятно няма да му се наложи да чака дори до втория кръг от набирането на играчи за професионалната лига. Но както се оказа, смъртта вече го беше белязала. Към средата на сезона, когато вече изглеждаше, че отборът на Лесотехническият университет на щата Тексас със сигурност ще играе на финала, а Даз беше в основния състав като резервен куотърбек, той се заби челно в един тежкотоварен камион в покрайнините на Бомонт, седнал зад волана на чисто новото ауди, което му беше дал „назаем“ собственикът на автокъщата, бивш възпитаник на нашата гимназия. Даз загина на място.

Спомените се спухаха като мехури, когато Райдаут подаде глава през вратата и вдигна дясната си ръка с разперени пръсти като кокоши крак.

– „Шоуто на Квадратни гащи“ започва след пет минути – каза ми той.

– Мислех, че е твой ред – възразих аз.

– Напротив. Разменихме се, за да заведеш момичетата в „Морски свят“.

Той изчезна, като остави след себе си мъжествен полъх на афършейв „Стетсън“.

Един от предишните началници на полицейското управление от страна на щата Тексас беше измислил нещо, което се наричаше „Денят на пресата“. Определяше се зала за пресконференции, в която различните отдели обявяваха началото на благотворителни кампании, извиняваха се за липсата на напредък в разследването на убийства, отправяха предупреждения срещу пияните шофьори и разпространяваха тактически лъжи. Предишният ми партньор Флойд Зито беше измислил друго име – „Шоуто на полицаи Квадратни гащи“, –

което се оказа по-харесвано. Тази сутрин от „Канал 6“ искаха да заснемат двеминутен репортаж за рисковете, които носят металните решетки на прозорците.

Към този момент небето над трите щата вече беше потъмняло до цвета на мокра шистова плоча, а дъждът продължаваше да се излива непрекъснато. Биеше безшумно по прозорците и се стичаше по стъклото на миниатюрни реки. Погледнах към шоколадчето, от което току-що бях отхапал. Не виждах да му има нещо, но нямаше абсолютно никакъв вкус. Хвърлих го в кошчето за боклук, погледнах колко е часът и се отправих към мястото за моето randevu с телевизионните камери.

Когато влязох в залата за пресконференции, една репортерка се надигна от сгъваемия метален стол, на който седеше, и се приближи към мен. Познавах я от няколко предишни интервюта. Казваше се Малъри Пек и беше слаба, напрегната, полагаше големи грижи за черната си коса и се усмихваше рядко. Малъри протегна към мен малката си ледена ръка, докато една асистентка с тесни износени джинси с дупки на коленете и тениска на „Саундгардън“ се появи отнякъде с комплект за гримиране, като в движение навеждаше глава и преценяваше ъглите и сенките по лицето ми с професионално око.

– Е, Джим – каза Малъри. – Готов ли си да се обърнеш към широката общественост?

Преди да отговоря, видях как Райдаут се приближава към нас и ми се усмихва накриво в знак, че признава поражението си, като в същото време зарежда и стреля във въздуха с въображаемия си револвер. Райдаут кимна към кабинета на полицейския началник и застана до нас, а Малъри плавно пренасочи вниманието си към него.

– А, всъщност са ми изпратили ездача на бикове.

Усмивката ѝ стана с няколко вата по-ярка, докато разглеждаше мускулите на Райдаут.